

Nr 366

Av herr Allard m. fl., om slopande av nöjesskatten såvitt avser idrottstävlingar.

Med anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 66/1957 beslöt riksdagen vissa ändringar i förordningen den 21 december 1945 (nr 823) angående nöjesskatt. Ändringarna berörde bl. a. arrangör av »uppvisning eller tävling i sport, idrott eller gymnastik».

För idrottens del innebar beslutet, att befrielse från nöjesskatt för idrottstävling åtnjutes till den del skatten för varje tillställning icke överstiger 700 kronor. Detta motsvarar per arrangemang en bruttoinkomst av 4 666: 66 kronor.

Riksdagens beslut innebar en icke obetydlig lindring av idrottsorganisationernas nöjesbeskattning för idrottstävlingar. Kvar står emellertid, att idrotten alltjämt måste erlagga betydande belopp såsom nöjesskatt för att genomföra sina idrottstävlingar.

För att bedriva sin verksamhet är idrottsorganisationerna i hög grad beroende av inkomster från bl. a. idrottstävlingar. De anslag som erhålles från stat och kommun utgör endast en ringa del av de medel som erfordras för verksamheten. Den av 1955 års idrotts- och friluftsutredning verkställda ekonomiska utredningen visar, att de statliga anslagen endast täcker omkring 12 procent av medelsbehovet. Av övriga nödvändiga inkomstkällor är idrottstävlingar och nöjesarrangemang de väsentligaste. För idrottsorganisationer, vars idrottstävlingar kan göras inkomstbringande, utgör dessa den främsta inkomstkällan. I den mån idrottstävlingarna icke kan göras lönsamma, ökar nöjesarrangemangens betydelse såsom inkomstkälla.

De medel, som kan åstadkommas genom dessa arrangemang, utgör ett nödvändigt tillskott till de anslag som åtnjutes. De användes till den idrottsliga verksamheten, en verksamhet som huvudsakligen gäller landets ungdom.

För ett bedömande av betydelsen av denna verksamhet kan det vara anledning att här anföra några siffror ur riks-idrottsförbundets statistik avseende 1958. Antalet i nämnda organisation ingående personer, som aktivt utövade idrott, utgjorde över 800 000 inom en medlemsnumerär om 1 040 000. Antalet ungdomar i åldern 12—24 år var 640 000. Det beräknades därvid, att olika ungdomar (dubbelföring frånräknad) var omkring 550 000. Antalet för verksamheten använda ledare var omkring 130 000. Det mycket omfattande och i dagens samhälle betydelsefulla ungdomsarbete, som här redovisas, åstadkommes med förhållandevis små bidrag från det allmännas sida.

Att anordna idrottstävlingar är alltid för arrangören något av ett vågspel. Möjligheterna att åstadkomma intäkter är beroende av en mängd ovissa faktorer — väderlek, konkurrens med andra arrangemang och även med TV och Radio m. m. Misslyckas ett arrangemang ekonomiskt får arrangören bära förlusten. Lyckas ett arrangemang utöver viss gräns, skall det allmänna åtnjuta en del av inkomsten. Här är att märka, att varje arrangör icke kan ordna arrangemang alltför ofta och att uppkommande vinst skall användas till den idrottsliga verksamheten under avsevärd tid. Förutom den nöjesskatt, som skall erläggas vid inkomstens förvärvande, beskattas inkomsten i vanlig ordning såsom inkomst. Den idrottsliga verksamheten omfattar till icke obetydlig del anskaffning av idrottsmateriel i den allmänna handeln. Denna materielanskaffning faller under bestämmelserna för den allmänna varuskatten.

Den förändring av förordningen om nöjesskatt, som beslöts av 1957 års riksdag, medförde lättnader i idrottsorganisationernas nöjesbeskattning. Befrielse åtnjutes till fixerade belopp motsvarande viss bruttoinkomst per arrangemang. Genom att dessa belopp är fixerade, är de icke värdebeständiga. Omkostnaderna för att genomföra arrangemang har stigit och stiger. Det fordras m. a. o. ett undan för undan större brutto för att arrangemang skall gå ihop eller lämna netto. Genom de ökade omkostnaderna för verksamhetens bedrivande (materielinköp m. m.) måste ett större netto åstadkommas för oförändrad verksamhet och materielanskaffning.

Med kännedom om den gagnande verksamhet, som idrotten utför bland svensk ungdom, och med vetskap om behovet för idrottsrörelsen att genom idrottstävlingar och andra arrangemang åstadkomma huvuddelen av de medel, som erfordras för att bedriva denna verksamhet, måste ånyo ifrågasättas om det är skäligt och riktigt, att nöjesskatt skall erläggas för idrottstävlingar. Idrottstävlingarna utgör ett naturligt led i idrottsorganisationernas verksamhet. De utgör en nödvändig stimulans i ungdomsarbetet och är det bästa propagandamedlet för idrottens breddarbete. Idrottstävlingar ordnas och måste ordnas, vare sig dessa kan göras inkomstbringande eller icke. Endast en ringa del av tävlingarna lämnar ekonomisk vinst. Där sådan kan åstadkommas, används medlen till den idrottsliga verksamheten och för stöd åt andra idrotter inom samma förening eller andra föreningar inom samma förbund. Idrottens tävlingar bör icke betraktas såsom nöjesarrangemang.

Under hänvisning till det ovan anförda hemställer vi,

att riksdagen ville besluta följande ändring av § 3, sista stycket, i förordningen om nöjesskatt:

»Nøjesskatt utgår icke för uppvisning eller tävling i skicklighet, som främst syftar till förkovran i visst yrke, ej heller för idrottstävling, anordnad av organisation som är ansluten till Sveriges riksidsrottsförbund eller represen-

terad inom Sveriges olympiska kommitté eller av annan sammanslutning, som enligt Kungl. Maj:ts medgivande må vara likställd med sådan organisation i nu förevarande avseende, eller för schacktävlan, bridgettävlan . . . föremål.»

Stockholm den 26 januari 1960

Henry Allard Thorbjörn Fälldin Sven Ekström

N. Stenberg Dag R. Edlund